

РЕШЕНИЕ

№ 7430

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6455** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 128, ал. 1, т. 8 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по искова молба на Директор на ТД на НАП [населено място] срещу [община] с искане за прогласяване на нищожността на Решение № 2199/24.04.2020г. на Административен съд София град /АССГ/, 3-ти състав, постановено по административно дело № 318/2020г., с което е отменено Решение № ПИ-502 от 16.12.2019 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], отменени са Разпореждане за разпределение изх. № С192225-125-0242861 от 20.08.2019 г., Разпореждане за разпределение изх. № С192225-125-0242882 от 20.08.2019 г. и Разпореждане за разпределение № С192225-125-0284853 от 30.09.2019 г., издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] и преписката е върната на публичния изпълнител за продължаване на действията по принудително изпълнение по изп. дело № 52140000537/14 г.

В исквата се молба се твърди, че процесното решение е нищожно, тъй като съдът е излязъл извън пределите на правораздавателните си правомощия и е разрешил спор между възискатели, който съгласно нормата на чл. 219, ал.2 от ДОПК се решава от Министъра на финансите, а не от съда. Твърди се също, че цитираното решение е недопустимо. Заявяват се съображения за неправилност на процесния съдебен акт, поради необоснованост и нарушение на материалния закон.

Предвид изложеното се иска обявяване нищожността на Решение № 2199/24.04.2020 г., постановено по административно дело № 318/2020 г. по описа на Административен съд София град /АССГ/, 3-ти състав. Евентуално, се заявява искане за обезсилването и неговата отмяната.

В съдебно заседание, ищецът редовно уведомен, чрез процесуалния си представител поддържа искането си за прогласяване нищожността на процесното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции в размер на 400.00 лв. Представя писмени бележки.

В законоустановения срок е постъпил отговор от ответника - [община], в който се излага становище за недопустимост на исковата молба, а при условията на алтернативност - такива за нейната неоснователност.

В съдебно заседание, ответникът – [община], редовно уведомен не изпраща представител. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор Д., който излага становище за основателност на исковата молба.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от съдебния акт, чието обявяване на нищожността, обезсилване и отмяна се претендира - Решение № 2199/24.04.2020г. на Административен съд София град /АССГ/, 3-ти състав, по адм.дело № 318/2020г., със същото е отменено Решение № ПИ-502 от 16.12.2019 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], отменени са Разпореждане за разпределение изх. № С192225-125-0242861 от 20.08.2019 г., Разпореждане за разпределение изх. № С192225-125-0242882 от 20.08.2019 г. и Разпореждане за разпределение № С192225-125-0284853 от 30.09.2019 г., издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] и преписката е върната на публичния изпълнител за продължаване на действията по принудително изпълнение по изп. дело № 52140000537/14 г.

Със съдебното решение по делото е прието, че [община] има качеството на публичен взискател, поради наличието на установени публични вземания за данък недвижими имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) към длъжника в изпълнителното производство – Г. ЕАД. [община] не е била присъединена като страна в изпълнително производство, въпреки че върху недвижимите имоти, предмет на публичната продажба, е наложена възбрана преди издаване на Постановлението за възлагане на недвижим имот, съответно преди вписването му в Имотен регистър при Агенция по вписванията на 10.07.2019 г. Съдът е приел, че съгласно разпоредбата на чл. 459, ал. 1 от ГПК вр. чл. 206 от ДОПК, кредиторът, в полза на който е допуснато обезпечение чрез налагане на запор или възбрана, се смята за присъединен взискател, когато изпълнението е насочено върху предмета на обезпечението. Ето защо, според процесния съдебен акт, [община], в качеството си на кредитор, в полза на който е

наложена възбрана върху имотите, срещу които е насочено принудително изпълнение, се счита за присъединен кредитор в изпълнителното производство срещу Г. ЕАД. Като не е била присъединена по реда на чл. 217, ал. 2 от ДОПК с разпореждане на публичния изпълнител преди изготвяне на разпределението на събраните суми, същата е била лишена от правото и на участие в изпълнителното производство. Прието е, че така констатираното нарушение обуславя незаконосъобразност на действията на публичния изпълнител по разпределение на суми, постъпили в резултат на принудително изпълнение, тъй като са извършени без да е присъединен публичният взыскател – [община] в нарушение на чл. 459, ал. 1 от ГПК вр. чл. 206 от ДОПК и чл. 217, ал. 2 от ДОПК. Поради това Решение № ПИ-502/16.12.2019 г., ведно с разпорежданията за разпределение на суми на публичния изпълнител са отменени, а административната преписка е върната на публичния изпълнител при ТД на НАП [населено място] за издаване на разпореждане по чл. 217, ал. 2 от ДОПК вр. чл. 206 от ДОПК вр. чл. 459, ал. 1 от ГПК за присъединяване на [община], в качеството и на публичен взыскател за установените и обезпечени публични вземания от Г. ЕАД и извършване на ново разпределение.

При така установената фактическа обстановка, съдът прие следните правни изводи:

Искът за прогласяване на нищожност на съдебно решение на административен съд е изрично предвиден в разпоредбата на чл.128, ал. 1, т. 8 от АПК, поради което е процесуално допустим. Разгледан по същество, същият е неоснователен.

Нищожността на съдебните решения се явява резултат от най - тежките пороци във връзка с формиране на волята на съдебния орган. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с надлежното сформиране на неговия състав, с изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове, с формата или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля. Нищожно съдебно решение ще бъде налице, когато същото е постановено от незаконен състав, еднолично от съдия, вместо от съдебен състав, когато това е предвидено в закона, само от съдебни заседатели, или с участието на лице, което не е съдия в съответния съд, устно и е неподписано.

В конкретния случай, решението, обявяването на чиято нищожност се иска, е съдебен акт, имащ окончателен характер. Съдебният акт на АССГ е постановен в рамките на правораздавателната власт на съда, от законен едноличен състав. Същият е писмен и е подписан от съдебния състав, който е разгледал делото. Ясно и категорично е изразена волята на съда да се отмени обжалваното пред него решение на административния орган и разпорежданията за разпределение на публичния изпълнител, като мотивите са подробни, ясни и разбираеми.

Настоящият съдебен състав намира, че съдът не е излязъл извън пределите на правораздавателните си правомощия. Той е бил сезиран с жалба по чл. 268, ал. 1 от ДОПК срещу действия на публичен изпълнител, с решението по която не се разрешава спор между взыскатели. По делото не се съдържат доказателства за наличие на такъв спор, нито за останалите предпоставки по чл. 219, ал. 2 от ДОПК – производството да е за събиране на разнородни публични вземания, имуществото на

длъжника да не е достатъчно за тяхното погасяване независимо от прилаганите способности или реда, по който се събират тези вземания, разпределението да е извършено до изчерпването на постъпленията. Напротив, спорът е срещу действия на публичен изпълнител, като няма пречка да се оспори разпределението на постъпилите суми в резултат на принудителни действия, което също е действие на този орган. В тази връзка същото подлежи на обжалване по съдебен ред.

Като процесуална, разпоредбата на чл. 128, ал. 1, т. 8 от АПК следва да бъде тълкувана стриктно, а не разширително. От съдържанието на тази разпоредба се налага извода, че за да е допустим искът по чл. 128, ал. 1, т. 8 АПК, същият следва да е насочен само срещу влязло в сила съдебно решение, т.е. съдебен акт, постановен по съществуването на материалноправния спор. А основателността на същия се предпоставя от наличието на изключително тежки пороци, свързани с функционирането на съда, с надлежното формиране на състава му, с изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове, с формата на съдебното решение или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля. / В този см. Реш. № 3240 от 06.03.2019 г. по адм. д. № 12184/2017 на ВАС; Реш. № 10425 от 29.07.2020 г. по адм. д. № 8750/2019 на ВАС/.

В хода на съдебното дирене ищецът не установи, а това е в негова тежест наличието на посочените по-горе пороци на атакуваното решение, обуславящи неговата нищожност. Ето защо искът в тази част е изцяло неоснователен.

В исковата молба се излагат твърдения, че като е върнал преписката на публичния изпълнител с указание да присъедини [община] в изпълнителното производство като обезпечен кредитор, съдът е дал указания с невъзможен предмет, с оглед забраната в чл. 638, ал. 1 от ТЗ.

Съдът намира, че изложените доводи касаят правилността на съдебното решение. Дали съдът е съобразил установените факти и въз основа на тях е направил своя извод в съответствие със закона, е въпрос за правилност на съдебния акт, който не може да бъде разглеждан в производството по чл. 128, ал. 1, т. 8 АПК. / Решение № 1530 от 30.01.2020 г. по адм. д. № 4020/2018 на Върховния административен съд/.

По отношение на заявеното искане за обезсилване и отмяна на процесното решение, съдът намира следното:

В исковата молба не се навеждат конкретни основания за недопустимост на съдебния акт, както и такива за неговата отмяна.

При извършената служебна проверка, настоящият съдебен състав не констатира решаващият съд да се произнесъл по нередовна жалба, предявена от лице без правен интерес или срещу неподлежащ на оспорване административен акт.

Ето защо, искането за обезсилване на съдебното решение е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 239 АПК, актът подлежи на отмяна, само при наличие на следните изчерпателно изброени предпоставки: когато: 1. се открият нови

обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които при решаването му не са могли да бъдат известни на страната; 2. по надлежния съдебен ред се установи неистинност на показанията на свидетелите или на заключението на вещите лица, върху които е основан актът, или престъпно действие на страната, на нейния представител или на член от състава на съда във връзка с решаването на делото; 3. актът е основан на документ, който по надлежния съдебен ред е признат за подправен, или на акт на съд или на друго държавно учреждение, който впоследствие е бил отменен; 4. между същите страни, за същото искане и на същото основание е постановено друго влязло в сила решение, което противоречи на решението, чиято отмяна се иска; 5. страната вследствие на нарушаване на съответните правила е била лишена от възможност да участва в делото или не е била надлежно представлявана, или когато не е могла да се яви лично или чрез повереник по причина на препятствие, което не е могла да отстрани; 6. с решение на Европейския съд за защита на правата на човека е установено нарушение на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

В хода на съдебното производство ищецът не ангажира доказателства за наличие на някое от цитираните по-горе основания за отмяна на процесния съдебен акт. Както бе посочено, доводи в тази насока не са и наведени в исковата молба.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявеният иск за обявяване нищожността, обезсилване и отмяна на Решение № 2199/24.04.2020г. на Административен съд София град /АССГ/, 3-ти състав, по адм.дело № 318/2020г., е изцяло неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора и с оглед своевременно отправено искане за присъждане на разноски в Становище от 22.10.2020 г. (л.55-61), на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер от 200.00лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Директор на ТД на НАП С. срещу [община], иск за прогласяване на нищожността, обезсилване и отмяна на Решение № 2199/24.04.2020 г. на Административен съд София град /АССГ/, 3-ти състав, постановено по административно дело № 318/2020г., като неоснователна.

ОСЪЖДА ТД на НАП [населено място] да заплати на [община] разноски по делото в размер на 200.00 лв. (двеста лева).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: